

Uitstapje naar De Westelijke Woelige WarWinkel.

Dit jaar hadde wij bedacht om op onze verjaardag te gaan kampere met onze Koninklijke KampeerKabine in De Westelijke Woelige WarWinkel. Dat is een groot gebied in het weste van De Hooglande waar alle bestaande soorte flora groeie, alsmede allerlei soorte meertjes, riviere, watervalle, berge, dale, paadjes, gange, grotte en wat al dies meer zij.

Juffrouw Joke ging mee met haar kapzweep om voor ons allen een weg te bane door De Woelige WarWinkel, Chladmai had alle wandelkaart meegenome, Mirjam zou voor het kompas zorge, wijzelf voor de veel-te-grote-picknickmand, en Professor Naq van Vleuten liep achteraan met de tent, een beetje bangig, want hij komt niet zo vaak achter zijn spreekwoordelijke laboratoriumtafel vandaan. De Professor verving Softie, want die zat thuis met een hoogpollige hooikoorts.

We ginge om 1200 weg en hebbe heerlijk gewandeld. Om 1400 trapte Mirjam op een horzel die haar direct onder haar voet stak. Om 1500 hield zij weer op met huile en nadat wijzelf haar voet geheel hadde ingezwachteld, kon zij weer een beetje verder lope met een soort dikke klompvoet. Vanaf 1600 heeft Joke haar verder op haar nek genome. Om 1700 zijn we gezamenlijk in een prettig grasdalletje gaan zitte etc. De baclawa van Chladmai smaakte overheerlijk, ondanks een paar harde stukjes. Mirjam had weer veel te veel naar binne zitte schrokke, dus die is nog deels over haar nek gegaan, oa over haar eige jurkje en ingezwachtelde voet.

Toen we weer verder ginge wandele, kwame er nog geruime tijd wolke wespe achter de zoete honinggeur aan en is Mirjam talloze male gestoke, met evezoveel huilbuie tot gevolg. Chladmai heeft op wat gevoelige plekjes nog wat gif kunne wegzuige, maar Mirjam zat desalniettemin onder de bulte. Wijzelf hebbe daar toen maar wat vrolijke gezichtjes op getekend. Voor Mirjam altijd een troost.

Bij het aanbreke van de schemering moeste we van Joke ons kamp opslaan. De Professor zou de tent wel eve opzette. Twee uur later had hij inderdaad 1 of ander bouwsel bij elkaar gepresteerd, maar dan veel breder, dieper, schotser en schever dan normaal, en tevens veel lager, hooguit een halve meter. Hij had het framework van tentstokke totaal verkeerd in elkaar gezet. Geen tijd meer om helemaal overnieuw te beginne, want het was inmiddels al stikdonker geworde en we moeste nu toch echt gaan slape. Dan maar kruip-door-sluip-door in een veel te lage tent, gezellig bek-toe-beesik. We hebbe nog lange tijd genote van het geluid van de krekels buite voordat we in slaap viele.

Ergens midde in de nacht maakte Juffrouw Joke ons wakker en vertelde dat Mirjam al ruim een half uur verdwene was. We hebbe toen beslote dat De Professor bij de tent zou blijve en de rest Mirjam zou gaan zoeke. Wijzelf hadde een paar prachtige karse aangestoke om te zien waar we liepe in het donker, Chladmai had haar Arabistaanse olielamp, en Joke haar superzippogasaansteker. Onder luid geroep van Mirjam's naam hebbe wij lange tijd naar haar gezocht, maar geen enkel teke van leve waargenome. Nadat alle karse, olielampe en superaanstekers op ware, moeste we tijdens het lope elkaar met geluidsignale als "oehoe" en "kraa" blijve localisere. Dat liep niet helemaal zoals geplend toen ook diverse nachtvogels gezellig ginge meezinge met onze geluide. Al gauw liepe wij alledrie achter allerlei rare vogels aan in plaats van achter elkaar. Vanaf toen wiste wij niet meer waar de anderen ware, waar we zelf ware en hoe laat het was. Tevens wist niemand waar de bewoonde wereld was, want Mirjam had het kompas. Toen zijn we maar heerlijk gaan ligge slape op een dikke deke van zacht mos op de grond en gaan wachte op het krieke van het daglicht. Dan zoude we wel weer wete waar we ware.

Maar ook bij daglicht was De Woelige WarWinkel nog net zo chaoties als snachts, en vanwege dikke bewolking konde we ook niet aan de zon zien waar het ooste was. Toen zijn we maar banane gaan plukke en ete, water gaan drinke uit De Heldere Doorplots en hebbe we een schoonheidslaapje gedaan, totdat we werde gewekt van een overbekend geluid bove ons: het gewentelwiek van De Lesleybelle! Onze leuke, kleine Hoffelijke Heli! Met een grote dubbelwentelwiek in haar slipstroom! Vanuit de grote heli daalde een touwladdertje op ons neer, en zo konde wij naar binne klautere. Mirjam, Chladmai en De Professor bleke er al te zijn. Mirjam zat van top tot teen onder de bulte.

Joke vloog De Lesleybelle en bestuurde tegelijkertijd de dubbelwentelwiek als een drone achter haar aan. Waar zoude we toch zijn zonder Juffrouw Joke, verzuchtte wij ons diep.

Joke vertelde via de radio vanuit De Lesleybelle dat zij, nadat wij elkaar allemaal ware kwijtgeraakt, doodmoezuchtend was geworden van wéér die Mirjam die zich in 7 slote tegelijkertijd had late lope en de boel in het honderd, zodat ze haar slimfoon had gepakt, de navigatie had aangezet, naar de bewoonde wereld was gelope, in de 2 ondertusse bestelde helies was gestapt en ons was gaan zoeken. Zij had vantevore miniscuul kleine zendertjes in de baclawa gestopt die wij allemaal hadde gegete.

Mirjam vertelde dat zij snachts moest plasse en een eind van de tent vandaan was gelope om een goed plekje te vinde. Zij was daar op haar hurke gaan zitte, maar had niet gezien dat zij in een zeer dichtbegroeid brandnetelbed was gaan zitte, waardoor bepaalde, niet nader genoemde onderdele van haar lichaam teen en tander te verdure hadde kregen. Van de schrik was zij daardoor omgevallen en door het brandnetelbed gerold. Ze stond ommiddellijk weer op, rende in paniek een kant uit, kwam bij een rivier en sprong daar direct in, om daarmee de prikkelbrand wat te dempe. Dat leek te werken, ware het niet dat de rivier haar had meegesleurd en dat die uiteindelijk een grot binnestroomde. In die grot stroomde de rivier verder en dieper naar binne en naar benede, soms met afgeslete hellinge, soms via watervalle loodrecht naar benede, als ware het een supergeavanceerde buisglijbaan in het zwembad, maar dan vele honderde meters lang en in het pikkedonker, om uiteindelijk te worde uitgespuugd uit een bergwand in een meer.

Aldaar aangekome bleek Mirjam haar pyjama onderweg te zijn kwijtgeraakt, en toen zij weer op de kant klom, maakte zij kennis met de volgende uitdaging: een complete stamboom aan mugge die haar onbedekte, natte lijfje overheerlijk vonde ruike en eens ginge kijke of dat net zo lekker smaakte. Het duurde niet lang of er was geen enkel plekje meer op haar lichaam over waar de mugge níet hadde gestoke. Zij sprong weer terug in het water, kopje onder, al ademend door een holle bamboestengel, en is daar gebleve totdat zij bove zich een vaag beeld zag van een heel grote vogel. Eve later greep een arm haar uit het water en tilde die haar in een dubbelwentelwiek. Het was de arm van Chladmai, die op haar beurt weer door De Professor onderstebove aan haar enkels werd vastgehouwe.

Mirjam's gezicht was helemaal huilnat toen ze dit verteld had. Niemand in de dubbelwentelwiek zag dat ook Joke in De Lesleybelle een traantje wegpinkte. Mirjam is gestoke door horzels, wespe, brandnetels en mugge en leek nu een soort rozerood dikmaakkostuum aan te hebbe. Alles gloeide en was opgeblaze als een roze olifantje. Toen wij onze weg naar huis vervolgde, hoorde wij Joke nog zegge: "De volgende keer kampere is gewoon weer in de achtertuin!".

Tot zover eve kort,

groets en liefs,

De Prinses